

**Către Curtea Constituțională
a Republicii Moldova**

Onorată Curte,

În conformitate cu prevederile art. 135 din Constituția Republicii Moldova, art. 4 și 25 din Legea cu privire la Curtea Constituțională, art. 4 și 38 din Codul jurisdicției constituționale, art. 12 din Legea cu privire la procedura de alegere a Președintelui Republicii Moldova, Vă remitem, alăturat, sesizarea privind controlul constituționalității următoarelor acte legislative:

- Hotărîrea Parlamentului nr. 38 din 7 martie 2012 cu privire la stabilirea datei alegerii Președintelui Republicii Moldova;
- Hotărîrea Parlamentului nr. 39 din 7 martie 2012 cu privire la comisia specială de desfășurare a alegerilor pentru funcția de Președinte a Republicii Moldova;
- Hotărîrea Parlamentului nr. 46 din 16 martie 2012 cu privire la confirmarea alegerii Președintelui Republicii Moldova.

Dat fiind importanța problemei contestate, solicităm examinarea sesizării înainte sau concomitent cu procedura de confirmare a alegerilor Președintelui Republicii Moldova.

Anexă: Sesizarea

Cu cea mai înaltă considerație pentru Onorata Curte,

Vladimir Voronin / *V. Voronin* Deputații în Parlament:
17.03.2009
Mark Tkaciuk / *M. E. Tkaciuk*
Iurie Munteanu / *Munteanu*
Petrenco Gligore / *P. Gligore*
Ceban Ion / *I. Ceban*

Artur Reșetnicov
Artur

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
A REPUBLICII MOLDOVA
INTRARE NR. *22*
19 03 20 *22*

**Către
Curtea Constituțională**

Sesizarea

privind controlul constituționalității următoarelor acte legislative:

Hotărârea Parlamentului nr. 38 din 7 martie 2012 cu privire la stabilirea datei alegerii Președintelui Republicii Moldova;

Hotărârea Parlamentului nr. 39 din 7 martie 2012 cu privire la comisia specială de desfășurare a alegerilor pentru funcția de Președinte a Republicii Moldova;

Hotărârea Parlamentului nr. 46 din 16 martie 2012 cu privire la confirmarea alegerii Președintelui Republicii Moldova.

Onorată Curte,

Prin avizul nr. 5 din 24 decembrie 2010, Curtea Constituțională a confirmat legalitatea alegerii, la 28 noiembrie 2010, a Parlamentului Republicii Moldova de legislatura a XIX-a.

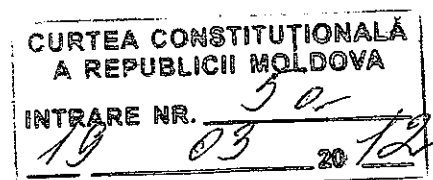
În bază Decretului Președintelui Republicii Moldova nr. 690 din 26 decembrie 2010, Parlamentul, ales la 28 noiembrie 2010, a fost convocat în ziua de 28 decembrie 2010. Astfel, din această dată, Parlamentul de legislatura a XIX-a fost legal constituit.

Una din atribuțiile de bază ale Parlamentului este alegerea noului Președinte al Republicii Moldova. Conform prevederilor art. 78 alin. (1) din Constituție, șeful statului se alege de către Parlament prin vot secret, procedura de alegere a Președintelui țării fiind desfășurată prin Legea nr. 1234-XIV din 22 septembrie 2000 cu privire la procedura de alegere a Președintelui Republicii Moldova.

Funcția de șef al statului este vacantă începând cu 11 septembrie 2009.

Potrivit art. 90 alin. (4) din Constituție, în termen de 2 luni de la data la care a intervenit vacanța funcției de Președinte al republicii Moldova, se vor organiza, în conformitate cu legea, alegeri pentru un nou Președinte.

Curtea Constituțională, prin decizia sa din 8 februarie 2011 a emis o adresă Parlamentului care era obligat pînă la 8 mai să modifice legislația și să stabilească un termen concret de organizare a alegerilor prezidențiale.



Parlamentul a refuzat să execute adresa Curții Constituționale și nu a stabilit data limită de alegere a Președintelui RM.

Conform art. 90 din Constituție, Parlamentul nu poate fi dizolvat mai des decât o dată pe an de la ultima dizolvare.

La 28 septembrie 2011 a expirat un an de la ultima dizolvare a Parlamentului.

Prin hotărârea Parlamentului nr. 199 din 20 octombrie 2011 a fost stabilită data alegerilor Președintelui Republicii Moldova pe 18 noiembrie 2011.

Prin Hotărârea nr. 216 din 18 noiembrie 2011 Parlamentul a anulat hotărârea privind stabilirea datei alegerilor din motivul neînregistrării nici unui candidat la funcția de șef de stat. Consider că, în acest caz, Parlamentul și-a depășit competența și a întrerupt nefondat procesul de alegere a șefului statului. Legislativul era obligat să stabilească data alegerilor prezidențiale repetate.

Prin Hotărârea Parlamentului nr. 239 din 2 decembrie 2011 a fost stabilită data de 16 decembrie 2011 pentru alegerea Președintelui Republicii Moldova.

În urma procedurii de alegere a Președintelui Republicii Moldova din 16 decembrie 2011, candidatul la funcția de Președinte, domnul Marian Lupu nu a întrunit numărul necesar de voturi pentru a fi ales.

La 28 decembrie 2011, Parlamentul adoptă Hotărârea nr. 287 prin care stabilește data de 15 ianuarie 2012 pentru alegeri repetate la funcția de Președinte al Republicii Moldova.

La data de 12 ianuarie 2012, prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 1, se declară neconstituționale Hotărârea Parlamentului nr. 266 din 23 decembrie 2011 cu privire la rezultatele alegerilor ordinare pentru funcția de Președinte al Republicii Moldova și Hotărârea Parlamentului nr. 287 din 28 decembrie 2011 privind stabilirea datei alegerii repetate a Președintelui Republicii Moldova.

La 15 ianuarie 2012 și Parlamentul abrogă hotărârile menționate prin hotărârea sa nr. 1, fără însă a numi data alegerilor prezidențiale, întrerupând iarăși, neînțemeiat procesul de alegere a Președintelui țării.

Astfel, constat o situație de blocare și obstrucționare din partea deputaților a procesului de alegere a șefului statului.

Articolul 2 din Constituție statuează că suveranitatea națională aparține poporului Republicii Moldova, care o exercită în mod direct și prin organele sale reprezentative, în formele stabilite de Constituție. Potrivit art.60 din Constituție, Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului Republicii Moldova. Odată cu investirea sa Parlamentul are obligația de a

forma organele statale pentru a asigura principiul separației puterilor, consacrat de art.6 din Constituție.

Una din obligațiile fundamentale ale Parlamentului constituie alegerea Președintelui Republicii Moldova.

Din jurisprudența Curții Constituționale anterioare s-a reținut că, indiferent de circumstanțele care au determinat desfășurarea alegerilor parlamentare (expirarea mandatului sau dizolvarea), Parlamentul, intrând în exercițiul funcției, are obligația de a se subordona Constituției și, pentru asigurarea continuității puterii prezidențiale, de a desfășura alegerea șefului statului în conformitate cu prevederile art.78 din Constituție.

Totodată, conform avizelor anterioare ale Curții neparticiparea la alegerea șefului statului, blocarea sau obstrucționarea alegerilor reprezintă circumstanțe de dizolvare a Parlamentului.

Circumstanțe care justifică dizolvarea Parlamentului

La 28 noiembrie 2010 s-au desfășurat alegeri parlamentare anticipate.

La 28 decembrie 2010 s-a desfășurat ședința de constituire a Parlamentului nou ales.

Conform interpretării logice și spiritului Constituției, luând ca bază și analogia art. 90 din Legea Supremă, Parlamentul nou ales urma să inițieze procedura de alegere a șefului statului în termen de maxim 2 luni, adică până la 28 februarie 2011.

Curtea Constituțională, prin decizia sa din 8 februarie 2011 a emis o adresă Parlamentului prin care a indicat ca până la 8 mai să fie modificată legislația prin stabilirea unui termen concret de organizare a alegerilor prezidențiale.

Parlamentul a refuzat să execute adresa Curții Constituționale și nu a stabilit data limită de alegere a Președintelui RM.

Conform art. 90 din Constituție, Parlamentul nu poate fi dizolvat mai des decât o dată pe an de la ultima dizolvare.

La 28 septembrie 2011 a expirat un an de la ultima dizolvare a Parlamentului.

Deja, de la acest moment, au apărut circumstanțe de dizolvare ale Parlamentului, dat fiind că a fost sfidată obligațiunea de bază de a organiza alegeri prezidențiale.

La 18 noiembrie 2011 Parlamentul a anulat abuziv procedura de alegere a șefului statului din motivul lipsei de candidați. Astfel, a fost încălcată grav Constituția prin întreruperea acestui proces constituțional, fără nici un temei legal.

La 16 decembrie 2011 tentativa de alegere a șefului statului a eșuat.

La 15 ianuarie 2012, Parlamentul, în baza deciziei Curții Constituționale a anulat procedura de alegere Președintelui din 16 decembrie și 15 ianuarie 2012.

În pofida faptului că Parlamentul era obligat să termine procesul de alegere a șefului statului, acesta a fost întrerupt, repetat, în mod abuziv și cu grava sfidare a Legii Supreme.

Articolul 2 din Constituție statuează că suveranitatea națională aparține poporului Republicii Moldova, care o exercită în mod direct și prin organele sale reprezentative, în formele stabilite de Constituție. Potrivit art.60 din Constituție, Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului Republicii Moldova. Odată cu învestirea sa Parlamentul are obligația de a forma organele statale pentru a asigura principiul separației puterilor, consacrat de art.6 din Constituție. Una din obligațiile fundamentale ale Parlamentului constituie alegerea Președintelui Republicii Moldova.

Din jurisprudența Curții Constituționale anterioare s-a reținut că, indiferent de circumstanțele care au determinat desfășurarea alegerilor parlamentare (expirarea mandatului sau dizolvarea), Parlamentul, intrând în exercițiul funcției, are obligația de a se subordona Constituției și, pentru asigurarea continuității puterii prezidențiale, de a desfășura alegerea șefului statului în conformitate cu prevederile art.78 din Constituție.

Totodată, conform avizelor anterioare ale Curții neparticiparea la alegerea șefului statului, blocarea sau obstrucționarea alegerilor reprezintă circumstanțe de dizolvare a Parlamentului.

Astfel, Curtea Constituțională urmează să constate circumstanțele de dizolvare a Parlamentului din următoarele considerente:

După expirarea mai mult de un an de la alegeri, Președintele RM nu este ales;

Parlamentul obstrucționează alegerea șefului statului prin:

- neexecutarea adresei Curții din februarie 2011 privind termenul de alegere;
- întreruperea procesului de alegere și tergiversarea intenționată.

3. Practica anterioară a Curții Constituțională permite dizolvarea Parlamentului chiar dacă nu au fost consumate toate tentativele de alegere dacă acestea sunt blocate de vreo forță politică.

Pentru ca Curtea să dea un astfel de aviz Președintele interimar urmează să semneze un demers în acest sens.

Tărăgănarea, din partea șefului interimar al statului inițierii procesului de dizolvare a Parlamentului va agrava și mai mult crima de uzurpare a puterii de stat.

Argumente ce atestă uzurparea puterii de stat în Republica Moldova de către Ghimpu, Lupu și Filat

Conform dicționarului explicativ, a UZURPA înseamnă a pune mîna prin viclenie, cu sila pe un bun, pe un titlu al cuiva; a obține (ceva) prin înșelătorie, pe nedrept.

Articolul 2 din Constituție care reglementează „Suveranitatea și puterea de stat” prevede: „(1) Suveranitatea națională aparține poporului Republicii Moldova, care o exercită în mod direct și prin organele sale reprezentative, în formele stabilite de Constituție.

(2) Nici o persoană particulară, nici o parte din popor, nici un grup social, nici un partid politic sau o altă formațiune obștească nu poate exercita puterea de stat în nume propriu. Uzurparea puterii de stat constituie cea mai gravă crimă împotriva poporului.”

Să realizăm o derulare cronologică a evenimentelor, pentru a demonstra cum Alianța pentru Integrare Europeană a realizat uzurparea puterii de stat în Republica Moldova.

Totul a început în anul 2009. Imediat după accederea la putere, Alianța pentru integrare europeană a întreprins primii pași în sensul uzurpării puterii în stat, subordonînd intereselor exclusiv politice, practic, toată legislația națională. Scopul așa-numitei Alianțe a fost de a tergiversa alegerea Președintelui Republicii Moldova și de a menține cît mai mult timp puterea de stat, fie, chiar, și prin metode nelegitime.

Astfel, alianța de guvernare a modificat Legea nr.1234 din 22 septembrie 2000 „Cu privire la procedura de alegere a Președintelui Republicii Moldova” și Codul Electoral, adoptat prin Legea nr.1381-XIII din 21.11.97.

Este cunoscut faptul că, prin Hotărîrea Parlamentului № 54-XVIII din 3 noiembrie 2009, în conformitate cu articolul 2 al Legii № 1234-XIV din 22 septembrie 2000, Parlamentul a stabilit data alegerilor Președintelui Republicii Moldova pe 10 noiembrie 2009. Însă, candidatura lui Marian Lupu la funcția de șef al statului, înaintată de către alianța de guvernare, nu a întrunit numărul necesar de voturi ale deputaților în Parlament.

Ulterior, prin Hotărîrea № 74-XVIII din 27 noiembrie 2009, Parlamentul a stabilit data alegerilor repetate ale Președintelui Republicii Moldova pentru 7 decembrie 2009. Nici în cadrul alegerilor repetate Președintele Republicii Moldova n-a fost ales, ceea ce trebuia să conducă la consecințele prevăzute de alin.(5) al articolului 78 din Constituția Republicii Moldova – dizolvarea Parlamentului și numirea datei alegerilor anticipate.

Însă, necătfînd la cele două tentative eșuate de alegere a șefului statului din noiembrie și decembrie 2009, încălcînd grav Constituția Republicii Moldova, Ghimpu, Lupu și Filat utilizează toate resursele puterii de stat pentru tergiversarea alegerii Președintelui Republicii

Moldova, iar Parlamentul de legislatura a XVIII-a și-a continuat activitatea pînă pe 28 septembrie 2010.

Cei trei lideri ai alianței „s-au acoperit” cu așa-numitul acord al alianței, în care unicul candidat la funcția de șef al statului era Marian Lupu. În repetate rînduri, membrii alianței au propus candidatura lui Lupu la șefia statului, cunoscînd din start că nu vor vota pentru ea.

Fiind în imposibilitate de a modifica articolul 78 din Constituție, din cauza lipsei celor 67 de voturi ale deputaților, membrii alianței recurg la modificarea Legii № 1234-XIV din 22 septembrie 2000 „Cu privire la procedura de alegere a Președintelui Republicii Moldova”. Ca urmare, deputații din AIE au stabilit că în cursul unui an, Parlamentul poate fi dizolvat o singură dată. Următoarea dizolvare a Parlamentului va avea loc într-un termen rezonabil, după expirarea unui an de la data ultimei dizolvări.

Totodată, fiind conștienți că alegerile anticipate sunt inevitabile, Ghimpu, Lupu și Filat se pregăteau, totuși, de alegeri. Astfel, prin adoptarea Legii № 119 din 18 iunie 2010, alianța a modificat normele Codului electoral. În regim prioritar a fost modificată componența Comisiei Electorale Centrale, ceea ce a condus la pierderea de către opoziția parlamentară a majorității în cadrul acestui important organ electoral.

De asemenea, s-a stabilit formarea secțiilor de votare în afara teritoriului ambasadelor și consulatelor Republicii Moldova peste hotare, precum și s-a consacrat dreptul biroului electoral de a decide prelungirea cu două ore a timpului de votare, pentru a permite alegătorilor ce stau la coadă să-și realizeze dreptul la vot.

Adică, Ghimpu, Lupu și Filat au consacrat legislativ atribuții de o legitimitate îndoielnică, pentru a falsifica rezultatele votării.

Considerabil au fost modificate normele Codului electoral referitoare la metodele de numărare și repartizare a mandatelor obținute de concurenții electorali la alegeri. Deci, alianța de guvernare a modificat regulile jocului în timpul jocului, ceea ce contravine valorilor democratice și europene. În acest context, Biroul OSCE pentru Instituții Democratice și Drepturile Omului, în Raportul nr.1 interimar al observării alegerilor în Republica Moldova pentru perioada 21-31 octombrie 2010 a indicat că, în septembrie au fost adoptate amendamente discutabile/dubioase la Codul electoral. Modalitatea de repartizare a mandatelor a fost modificată în așa fel, încît partidele mici pot obține prioritate. Modificarea Codului electoral în ajunul alegerilor contravine Recomandărilor Comisiei de la Veneția. Aceste modificări trezesc o îngrijorare deosebită dacă au fost adoptate fără un larg consens și pot oferi prioritate unor concurenți electorali.

Au suferit modificări și normele codului electoral ce reglementau organizarea referendumului. Pînă la adoptarea Legii № 119, conform articolului 171 din Codul electoral, Comisia Electorală

Centrală avea dreptul de a recunoaște nevalabil referendumul republican dacă la el au participat mai puțin de trei cincimi (3/5) din numărul persoanelor înscrise în liste. Alianța pentru integrare europeană a redus acest prag până la o treime (1/3).

În același context a fost modificat și articolul 168 din codul Electoral. Anterior acest articol prevedea că hotărîrea se consideră adoptată prin referendum republican dacă pentru ea au votat majoritatea cetățenilor care au participat la referendum. În cazul în care referendumului se supune o lege constituțională, aceasta se consideră aprobată dacă pentru ea au votat cel puțin jumătate din numărul total al persoanelor înscrise în listele electorale.

AIE a stabilit majoritatea din numărul total al persoanelor înscrise în listele electorale doar pentru cazurile de supunere referendumului a unei legi constituționale, care prevede modificarea dispozițiilor privind caracterul suveran, independent și unitar al statului, precum și a dispozițiilor referitoare la neutralitatea permanentă a statului.

Adică, AIE a făcut tot posibilul pentru a crea criza politică, iar apoi, minînd căutarea soluțiilor pentru depășirea crizei, pe 7 iulie 2010 deputații din AIE votează pentru petrecerea unui referendum constituțional și supune referendumului proiectul de Lege pentru modificarea articolului 78 din Constituția Republicii Moldova, exprimat prin întrebarea: “Sînteți pentru modificarea Constituției care să permită alegerea Președintelui Republicii Moldova de către întreg poporul?”

Toate aceste acțiuni au fost din timp planificate pentru tergiversarea intenționată a alegerilor prezidențiale.

Dar, cum era de așteptat, cetățenii Republicii Moldova au apreciat critic situația politică din țară și nu s-au prezentat la referendumul din 5 septembrie 2010, ceea ce a dus la invalidarea rezultatelor acestuia.

De aceea, pe 28 septembrie 2010 Președintele interimar la Republicii Moldova a anunțat dizolvarea Parlamentului și a stabilit data alegerilor parlamentare anticipate pentru 28 noiembrie 2010.

După alegerile anticipate din 28 noiembrie 2010, Ghimpu, Lupu și Filat din nou formează Alianța pentru integrare europeană, dar de această dată acționează mult mai hotărît și ilegal.

Iată cîteva etape ale uzurpării puterii în stat de către regimul de guvernare.

1. Anexa secretă a Acordului de constituire a Alianței pentru Integrare Europeană.

Este primul pas al liderilor celor trei partide din componența Alianței în procesul de uzurpare a puterii de stat.

Prin acest acord anticonstituțional Ghimpu, Lupu și Filat, pornind de la interese înguste de partid, meschine și dubioase, au repartizat în mod abuziv și ilegal funcțiile de conducere în Procuratura Generală, Serviciul de Informații și Securitate, instanțele judecătorești, precum și în unicul organ de jurisdicție constituțională – Curtea Constituțională. Prin însăși esența și atribuțiile lor funcționale aceste organe trebuie să fie independente, neangajate politic, să asigure legalitatea, ordinea de drept și să apere ordinea constituțională în Republica Moldova.

Articolul 6 din Constituția țării noastre statuează că în Republica Moldova puterea legislativă, executivă și judecătorească sînt separate și colaborează în exercitarea prerogativelor ce le revin, potrivit prevederilor Constituției.

Subordonarea politică a puterii judecătorești și a unicului organ al jurisdicției constituționale este o încălcare gravă a principiilor fundamentale ale statului de drept, o subminare evidentă a suveranității naționale și un element constitutiv al infracțiunii de uzurpare a puterii în stat.

Odată cu instalarea slugilor docile ale celor trei partide politice în funcțiile de conducere a organelor de ocrotire a normelor de drept menționate mai sus s-au încălcat grav prevederile articolelor 2, 6, 7, 116, 134 al Constituției Republicii Moldova și au continuat acțiunile intenționate de uzurpare a puterii de stat.

Ca exemplu, odată cu accederea în funcția de președinte al Curții Constituționale, Alexandru Tănase face tot posibilul pentru ca organul de jurisdicție constituțională să realizeze eliminarea abuzivă din Hotărîrea Curții Constituționale din 20 septembrie 2011 a constatării că după 28 septembrie 2011 Parlamentul trebuie dizolvat, indiferent dacă a organizat sau nu alegeri prezidențiale în termen de un an de la ultima dizolvare.

Altfel, după cum a afirmat domnul Dumitru Pulbere, fostul Președinte al Curții Constituționale, Parlamentul își pierde legitimitatea. Anume pentru această declarație Ghimpu, Lupu și Filat l-au demis din funcție pe Dumitru Pulbere, pentru că le încurca planurile de uzurpare a puterii de stat, adică, menținerea ilegală la putere prin blocarea procedurii de dizolvare a Parlamentului și prin refuzul de a convoca alegerile anticipate.

2. Încălcarea termenelor constituționale de alegere a Președintelui Republicii Moldova.

Potrivit articolului 60 din Constituția Republicii Moldova, Parlamentul este organul suprem reprezentativ al poporului țării noastre. Corespunzător, odată cu investirea sa, Parlamentul are obligația de a forma organele statale pentru a asigura principiul separației puterilor în stat, consacrat de articolul 6 din Constituție. Una din obligațiile fundamentale ale Parlamentului,

expres prevăzută în Constituție, este alegerea șefului statului în conformitate cu prevederile articolului 78 din Constituție.

Deci, următorul pas a lui Ghimpu, Lupu și Filat în procesul de uzurpare a puterii în stat a fost tergiversarea și chiar blocarea procedurii de alegere a șefului statului. Metodele au fost diverse, începând cu refuzul ilegal de a fixa data alegerii președintelui țării, până la multiplele eschivări de la executarea normelor constituționale și legale. De fapt, liderii celor trei partide din AIE știau că candidatul „aproape veșnic” – Marian Lupu, nu se bucură de susținerea a cel puțin 61 de deputați în Parlament și, totuși, ocolind normele constituționale, ei recurg la metode ilegale și dubioase pentru menținerea acestui provizorat. De fapt, prin nenumăratele declarații în presă Ghimpu, Lupu și Filat au recunoscut că provizoratul îl vor menține cu orice preț, pentru a evita declanșarea alegerilor anticipate.

Practica și jurisprudența Curții Constituționale demonstrează că, indiferent de circumstanțele care au determinat desfășurarea alegerilor parlamentare - expirarea mandatului sau dizolvarea, Parlamentul, intrând în exercițiul funcției, are obligația de a se subordona Constituției și de a desfășura alegerea șefului statului în conformitate cu prevederile art.78 din Constituție, pentru asigurarea continuității puterii prezidențiale.

Astfel, pe 28 septembrie 2010 a fost dizolvat Parlamentul de legislatura XVIII-a din motivul nealegerii șefului statului, fiind numită data alegerilor parlamentare anticipate pentru data de 28 noiembrie 2010.

Pe 28 decembrie 2010 a avut loc ședința de constituire a Parlamentului nou ales, de legislatura a XIX-a. După formarea organelor de lucru, conform prevederilor art.90 din Constituție, Parlamentul nou ales trebuia să inițieze procedura de alegere a șefului statului în termen de maxim 2 luni, adică până pe 28 februarie 2011. Prin Hotărârea nr.2 din 08.02.2011 „Pentru interpretarea art.90 alin.(4) din Constituția Republicii Moldova”, Curtea Constituțională a refuzat să se pronunțe asupra aplicabilității termenului de 2 luni prevăzut de alin.(4) al art.90, motivând prin faptul că nu-și poate atribui competențele organului legislativ.

Totuși, Curtea Constituțională a emis Parlamentului o adresă, indicând termenul de trei luni pentru ca organul legislativ să execute hotărârea nr.2 din 08.02.2011 și să stabilească data limită de alegere a Președintelui Republicii Moldova.

Până pe data de 8 mai 2011 Parlamentul era obligat să modifice legislația și să stabilească termenul concret de alegere a șefului statului.

Însă, deputații din Alianța pentru Integrare Europeană au refuzat să execute adresa Curții Constituționale, continuând uzurparea puterii de stat și menținerea ilegală la putere. Or, art.140 din Constituție prevede foarte clar că hotărârile Curții Constituționale sînt definitive și nu pot fi

atacate. Corespunzător, ele sunt obligatorii spre executare pentru toate autoritățile publice din țara noastră.

Foarte important de menționat că, în Hotărârea nr.2 din 24.01.2012 cu privire la aprobarea Raportului privind exercitarea jurisdicției constituționale în anul 2011 Curtea Constituțională indică că, din motive inexplicabile, autoritățile statului - Guvernul Republicii Moldova și Parlamentul Republicii Moldova, care sînt responsabile de eliminarea lacunelor semnalate și aducerea actelor normative în concordanță cu prevederile constituționale, n-au executat adresele și hotărârile Curții Constituționale. Deci, în anul 2010 organele publice conduse de actuala guvernare n-au executat patru adrese și trei hotărâri, iar în anul 2011 de către Alianța pentru Integrare Europeană n-au fost executate nouă adrese și cinci hotărâri ale Curții Constituționale. O astfel de subminare a jurisdicției constituționale nu s-a întîmplat de la începutul activității Curții Constituționale (1994-1995) pînă în anul 2010. Iată încă un element al uzurpării puterii de stat – neexecutarea intenționată, cu rea-voință a hotărârilor Curții Constituționale, pentru a se eschiva de la desfășurarea procedurii de alegere a șefului statului și a menține ilegal puterea în stat.

Deci, pe 28 septembrie 2011 a expirat termenul de un an de la ultima dizolvare a Parlamentului, pe 28 noiembrie 2011 a expirat un an de la ultimele alegeri parlamentare, iar pe 28 decembrie 2011 a expirat un an de la ședința de constituire a Parlamentului de legislatura a XIX-ea.

Din cele relatate mai sus, concluzionăm că Alianța pentru Integrare Europeană a încălcat toate termenele constituționale/legale pentru alegerea șefului statului și, respectiv, Parlamentul actual nu mai are legitimitate.

3. Numirea pe 18 noiembrie 2011 a datei alegerilor ordinare a Președintelui Republicii Moldova și neînaintarea de către Alianța pentru Integrare Europeană a vreunui candidat.

Acesta este următorul pas în acțiunile intenționate ale lui Ghimpu, Lupu și Filat de uzurpare a puterii de stat.

La insistența Partidului Comuniștilor din Republica Moldova de a fi numită data alegerilor ordinare a șefului statului, organul legislativ a fost nevoit să aprobe Hotărârea nr.199 din 20 octombrie 2011 privind stabilirea datei alegerii Președintelui Republicii Moldova. În acest context, Marian Lupu, președintele interimar al Republicii Moldova, a declarat de la tribuna Parlamentului că nu dorește să fie piatra de discordie și să fie învinuit de uzurparea puterii în stat.

Dar, avînd deja cele 62 de voturi ale deputaţilor necesare pentru alegerea şefului statului, Alianţa de guvernare, intenţionat, nu a înregistrat nici un candidat pentru funcţia de preşedinte al ţării. Scopul lor a fost de a anula, în genere, procedura de alegere a şefului statului.

De aceea, invocînd o pretinsă lacună legislativă în Legea 1234-XIV din 22 septembrie 2000 cu privire la procedura de alegere a Preşedintelui Republicii Moldova, deputaţii din Alianţa pentru Integrare Europeană, în mod abuziv, anulează procedura de alegere a şefului statului din motivul lipsei de candidaţi.

De fapt, articolul 78 din Constituţia Republicii Moldova prevede clar că dacă în cadrul alegerilor ordinare şeful statului nu este ales, se organizează al doilea tur de scrutin, în termen de cel mult 30 de zile de la ultimele alegeri ordinare. Dacă în turul al doilea nici un candidat nu a acumulat votul a trei cincimi din numărul deputaţilor aleşi, se organizează alegeri repetate.

Dacă şi după alegerile repetate Preşedintele Republicii Moldova nu este ales, Preşedintele în exerciţiu dizolvă Parlamentul şi stabileşte data pentru desfăşurarea alegerilor în noul Parlament. Prin anularea ilegală a alegerilor din 18 noiembrie 2011, deputaţii din AIE au continuat uzurparea puterii în stat.

Important de menţionat că, conform avizelor anterioare ale Curţii, neparticiparea la alegerea şefului statului, blocarea sau obstrucţionarea alegerilor reprezintă circumstanţe de dizolvare a Parlamentului (Avizul nr.4 din 26 decembrie 2000).

4. Fixarea pe data de 16 decembrie 2011 a datei alegerilor repetate a Preşedintelui Republicii Moldova şi solicitarea ilegală a lui Marian Lupu, preşedinte interimar al Republicii Moldova, de a arăta în public buletinul de vot după ieşirea din cabina de votare.

La această etapă procesul de uzurpare a puterii de stat ia amploare.

Conform prevederilor Constituţionale, Preşedintele ţării este garantul respectării Constituţiei Republicii Moldova. Însă, Marian Lupu, care deţine acum interimatul, încălcînd grav prevederile constituţionale, pe un ton imperativ cere tuturor deputaţilor să arate buletinele de vot la ieşirea din cabină înainte de aruncarea lui în urna de vot.

Cunoscînd foarte bine că demonstrarea în public a buletinelor de vot poate duce la declararea nevalabilităţii procedurii de alegere a şefului statului, deputaţii din Alianţa pentru Integrare Europeană şi cei din grupul Abramciuc, recurg totuşi la această demonstraţie publică a buletinelor de vot şi o fac cu bună ştiinţă. O demonstrează faptul că pe 15 decembrie 2011, adică în ajunul votării, reprezentanţii Partidului Liberal Democrat au atenţionat în cadrul Comisiei

speciale pentru alegerea președintelui că șeful statului este ales de către Parlament prin vot secret, garantat de Constituție. În acest context, PLDM și PCRM au respins solicitarea lui Marian Lupu ca deputații să arate buletinul la ieșirea din cabina de vot.

Deci, în seara de 15 decembrie 2011 Tudor Deliu și ceilalți membri ai PLDM recunosc că votul trebuie să fie secret, iar a doua zi toți ca unul demonstrează buletinul de vot.

Ba mai mult, pe 6 ianuarie 2012, într-o conferință de presă, deputatul Tudor Deliu, membru al Frațiunii PLDM, președintele Comisiei speciale pentru alegerea șefului statului declara: „Scrutinul prezidențial din 16 decembrie ar putea fi invalidat de către Curtea Constituțională pe motivul încălcării articolului 78 din Constituție cu privire la votul secret”.

Deci, era un scenariu de uzurpare a puterii în stat, pregătit bine din timp. La acest scenariu a participat activ și deputatul Mihai Godea, unicul deputat care pe 16 decembrie 2011 n-a demonstrat în public buletinul de vot.

5. Decizia Curții Constituționale din 12 ianuarie 2012 și intenția lui Ghimpu, Lupu și Filat de a de a desfășura un referendum constituțional.

Ulterior farsei din 16 decembrie 2011, ca urmare a sesizării deputatului în Parlament, Mihai Godea, Curtea Constituțională adoptă hotărîrea nr.1 din 12 ianuarie 2012.

În această hotărîre Curtea Constituțională spune că, avînd în vedere normele constituționale și practica sa anterioară, Curtea reiterează imposibilitatea derogării de la caracterul secret al votului pentru alegerea Președintelui, deoarece acesta derivă dintr-o normă constituțională imperativă. Curtea a constatat că la desfășurarea procedurii de alegere a Președintelui din 16 decembrie 2011 au fost încălcate în mod flagrant normele articolului 78 și, implicit, ale articolelor 1 și 2 din Constituție. Astfel, Hotărîrea Parlamentului nr.266 din 23 decembrie 2011 cu privire la rezultatele alegerilor ordinare pentru funcția de Președinte al Republicii Moldova și, implicit, Hotărîrea Parlamentului nr.287 din 28 decembrie 2011 privind stabilirea datei alegerii repetate a Președintelui Republicii Moldova urmează a fi declarate neconstituționale.

Este vădit că anulînd procedura din 16 decembrie pentru alegerea șefului statului, Curtea Constituțională și-a depășit competența. Ca urmare, și procedura din 15 ianuarie 2012 a fost anulată.

Anunțarea de către liderii AIE a intenției de petrecere a unui referendum constituțional cu scopul evitării dizolvării Parlamentului și încercarea nereușită din 16 și 17 februarie 2012 de a numi o

nouă dată a alegerii șefului statului exclud orice dubiu privind existența tuturor elementelor constitutive ale uzurpării puterii în stat în Republica Moldova.

Pornind de la norma constituțională, legiuitorul a prevăzut răspunderea penală pentru uzurparea puterii de stat, stabilind în articolul 339 răspunderea penală pentru acțiunile săvârșite în scopul uzurpării sau menținerii forțate a puterii de stat cu încălcarea prevederilor Constituției Republicii Moldova, se pedepsesc cu închisoare de la 10 la 15 ani, iar pentru semnele calificative agravante pînă la 20 de ani de închisoare.

Astfel, constat următoarele:

După expirarea mai mult de un an de la alegeri Președintele RM nu este ales;

Parlamentul obstrucționează alegerea șefului statului prin:

- neexecutarea adresei Curții din februarie 2011 privind termenul de alegere;
- întreruperea procesului de alegere și tergiversarea intenționată.

3. Practica anterioară a Curții Constituțională permite dizolvarea Parlamentului chiar dacă nu au fost consumate toate tentativele de alegere dacă acestea sunt blocate de vreo forță politică.

Reieșind din cele menționate și în conformitate cu art. 1 alin. (3), art. 4, art. 9, art. 16, art. 46 alin. (1), art. 58, art. 60, art. 66, art. 72, art. 102 alin. (2), art. 126, art. 127 și art. 132 din Constituția Republicii Moldova, art. 1 Protocolul I al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului, art. 4 și 25 din Legea cu privire la Curtea Constituțională, art. 4, 38 și 39 din Codul Jurisdicției Constituționale.

SOLICIT:

Exercitarea controlului constituționalității și să fie declarate neconstituționale:

- Hotărîrea Parlamentului nr. 38 din 7 martie 2012 cu privire la stabilirea datei alegerii Președintelui Republicii Moldova;
- Hotărîrea Parlamentului nr. 39 din 7 martie 2012 cu privire la comisia specială de desfășurare a alegerilor pentru funcția de Președinte a Republicii Moldova;
- Hotărîrea Parlamentului nr. 46 din 16 martie 2012 cu privire la confirmarea alegerii Președintelui Republicii Moldova.

Vladimir Voronin 

Artur Reșetnicov 